

käytetään lukijaystävällisesti. Yksityiskohtaisen kuvauksen vuoksi kirja on osin hakuteoksen kaltainen, mutta monin paikoin sitä voi lukea yleisesityksenäkin. Teos on tieteellisesti arvokas kuvaus muuttuvasta, osin uhanalaisesta suomenruotsalaisesta kielimaisemasta. Pääosaa kirjassa käsitellyistä murteista voi kuunnella niiden nykymuodoissa verkkosivustolla <http://www.sls.fi/sv/spara-talet>. Sivustolla on myös karttoja murrealueista.

Tandefeltin toimittama *Gruppspråk, samspråk, två språk* puolestaan muodostaa harkitun kokonaisuuden artikkeleiden järjestystä myöten. Kaikilta osin kirjassa esitelty tutkimus ei ole uutta, mutta näissä tapauksissa tuloksia pyritään suhteuttamaan uuteenkin tutkimukseen. Sopivasti populaarin otteensa ansiosta kirja sopii hyvin kielentutkimuksesta kiinnostuneille lukijoille, muillekin kuin kieli-tieteilijöille.

MIKKO KURONEN
etunimi.j.sukunimi@jyu.fi

Kirjoittaja on ruotsin kielen yliopistonlehtori Jyväskylän yliopistossa.

Lähteet

KURONEN, MIKKO 2000: *Vokaluttalets akustik i sverigesvenska, finlandssvenska och finska*. Studia Philologica Jyväskyläensia 49. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.

LEINONEN, THERESE – HENNING-LINDBLOM, ANNA 2016: *Gymnasieelevers åsikter om standardspråk och variation i finlandssvenskan*. – Jaana Kolu, Mikko Kuronen & Åsa Palviainen (toim.), *Svenskan i Finland* 16 s. 92–107. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.

REUTER, MIKAEL 1971: *Vokaler i finlandssvenskan. En instrumentell analys och ett försök till systematisering enligt särdrag*. – Lars Huldén & Carl-Eric Thors (toim.), *Festskrift till Olav Ahlbäck* 28.3.1971 s. 240–249. Studier i nordisk filologi 58. Skrifter utgivna av Svenska litteratursällskapet i Finland 446. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland.

SELENIUS, EBBA 1972: *Västnyländsk ordaccent*. Studier i nordisk filologi 59. Skrifter utgivna av Svenska litteratursällskapet i Finland 451. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland.

Suomenruotsi painettuna, koulussa ja yhteiskunnassa

Marika Tandefelt (toim.): *Språk i prosa och press*. *Svenskan i Finland – i dag och i går* II:1. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland 2017. 242 s. ISBN 978-951-583-362-4.

Marika Tandefelt (toim.): *Språk i skola och samhälle*. *Svenskan i Finland – i dag och i går* II:2. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland 2017. 207 s. ISBN 978-951-583-363-1.

Marika Tandefelt on työryhmineen laatinut laajan katselmuksen Suomessa käytettävästä ruotsin kielestä. Työn tuloksena on syntynyt tähän mennessä neliosainen kirjasarja *Svenskan i Finland – i dag och i går*. Tulossa on vielä kaksi osaa, joiden arvioidaan ilmestyvän 2019. Työ on kesttänyt ensimmäisistä hankesuunnitelmista lähtien kaikkiaan yli kymmenen vuotta, ja siihen on osallistunut 30 tutkijaa. Hankkeessa on hyödynnetty vanhoja arkisto-

aineistoja mutta kerätty runsaasti myös uutta aineistoa. Teossarjassa on mukana sekä uusia alkuperäisartikkeleita että koosteita aiemmasta tutkimuksesta.

Tällaisen laajan urakan toteuttaminen vaatii tieteellistä ja tiedepoliittista suunnittelua sekä riittävää ja pitkäkestoista rahoitusta hankkeelle. Onkin siis puolensa myös sillä, että tutkimusrahoitusta jaetaan ohjelmille ja laajoille hankkeille, ei vain yksilöiden omille projekteille. Tätä hanketta ovat tukeneet monet kotimaiset ja ruotsalaiset rahoittajat, muiden muassa Svenska litteratursällskapet, Svenska Akademien ja Riksbankens Jubileumsfond. Yhteistyökumppaneina ovat olleet Kotimaisten kielten (tutkimus)keskus ja Göteborgin yliopisto, jossa on suuri ruotsin kielipankki Språkbanken.

Julkaisusarjan kaksi ensimmäistä osaa ilmestyivät vuonna 2015, ja ne käsittelevät puhuttua kieltä ja alueellista variaatiota (Ivars 2015; Tandefelt toim. 2015). Näistä on erillinen esittely tässä samassa lehdessä (ks. Kuronen). Tässä arviossa esittelen vuonna 2017 ilmestyneet Tandefeltin toimittamat osat *Språk i prosa och press* ja *Språk i skola och samhälle*. Ne käsittelevät kirjoitettua kieltä. Molemmissa teoksissa on johdannon lisäksi yhdeksän artikkelia, mikä tarkoittaa, että näkökulmien ja työn määrää on tietoisesti rajattu, sillä kielen ja yhteiskunnan suhteesta, samoin kuin kirjoitettusta kielestä ja tekstilajeista, löytyisi helposti aineksia kymmeneen artikkeliin. Tärkeitä aiheita on siis jäänyt pois.

Teossarja on ilmiselvästi tarkoitettu myös muille kuin tutkijoille. Artikkelit ovat lyhyitä, eikä sisältöä ole jaoteltu moneen hierarkkisiin portaisiin. Lähdeviitteet on osoitettu loppuviiteillä, ja viitteisiin on koottu hyödyllistä lisätietoa kirjallisuudesta laajemminkin. Artikkelit menevät suoraan asiaan ilman termiä tai teoriaselityksiä, mikä tarkoittaa myös sitä, että kielestä ja teksteistä puhutaan yleiskielestä tutuin ilmauksin. Esimerkiksi oppikirjojen abstraktin sanaston

kerrotaan olevan yhteydessä substantiivitauteihin ja kääntäjän sanotaan joutuvan stilisoimaan lähtötekstejä. Tämä laskee hiukan tieteellistä kunnianhimoa ja käyttökelpoisuutta mutta palvelee niitä lukijoita, jotka eivät toimi kielitieteen ydinaloilla.

Kirjoitettukin suomenruotsi varioi alueellisesti

Teossarjan osa *Språk i prosa och press* käsittelee ennen muuta julkaistuja tekstejä – tiedotusvälineiden kieltä ja kaunokirjallisuutta sekä niiden kielenhuoltoa. Vaikka sarjan nimessä on sanat ”i dag och i går”, käsittelevät tässä tarkasteltavat teokset enimmäkseen nykypäivän kieltä ja kielenhuoltoa. Parin vuosikymmenen takainen aineistokin on kielen elämässä vielä päivänkohtaista. Tosin tähän päivään ei ole tultu ilman historiaa, joten nykyisistä kielikäsitteistä ja ristiriidoista voi lukea myös menneiden aikojen tulkintoja. Silti pieni systemaattinen aikaperspektiivin laajennus olisi taustoittanut monissa artikkeleissa nykyhetkeä.

Teoksen kirjoittajat ovat yhtä lukuun ottamatta kielentutkijoita ja -huoltajia. Artikkeleista neljä on Tandefeltin omia artikkeleita, samoin johdanto, ja yhdessä artikkelissa hän on mukana kirjoittajana. Toinen puoli jää muiden kirjoittajien vastuulle. Teoksen artikkeleista monet käsittelevät kirjoitetun suomenruotsin tietoista kielenhuoltoa ja kielen kehittämisen kysymyksiä, ja kielenhuollollinen perusvire on niissäkin artikkeleissa, joiden luonne on kuvaileva. Kirjoittajat päätyvät tuon tuosta pohtimaan ilmausten hyvyyttä ja hyväksyttävyyttä tai kielenhuollon merkitystä. Teoksessa käsitellään myös kieliaseiteita, kaunokirjallisuuden kieltä sekä kustantajien toimintaa. Sääli, että tietokirjallisuus ja sen tarvitsema kielenhuolto ja termityö ovat jääneet kokoelman ulkopuolelle. Neljä artikkelia keskittyy tiedotusvälineiden kieleen.

Kirjan avausartikkelissa ”Finlandismer i skriven finlandssvenska” Charlotta af Hällström-Reijonen, Mikael Reuter ja Tandefelt pohtivat finlandismeja. Ilmiö kyllä tunnetaan, ja siitä on monilla mielipiteitä, mutta tutkijan on vaikea määrittellä sitä kattavasti. Se, mikä suomenruotsissa tuntuu suomalaisuudelta, saattaakin olla jonkin kolmannen kielen vaikutusta (esim. venäjän, latinan tai englannin). Suomen kielen vaikutteita voi olla sanastossa, taivutuksessa, merkityksessä tai lauserakenteessa. Taustalla voi olla kulttuurisyytä, esimerkiksi suomenruotsissa tarvitaan tšekäläisen koulutuksen mukaisia ammattinimikkeitä (*diplomingenjör, munhygienist*). Vaikka kirjoittajat vakuuttavat, ettei finlandismi ole virhe, he kannustavat valitsemaan omaperäisen sanan, jos sellainen on: ei siis *kokko* vaan *midsommarbrasa*. Sen sijaan esimerkiksi *talko* on aivan sopiva, koska sille ei ole Ruotsissakaan omaa vastinetta.

Finlandismit tulevat tarkempaan tarkasteluun af Hällström-Reijosen sanomalehtikieltä käsittelevässä artikkelissa ”Dags- och tidsningsfinlandismer”. Artikkelista käy ilmi, että finlandismien määrä ja luonne vaihtelevat alueittain. Suomenruotsiksi kirjoitetaan esimerkiksi *paketbil, sist och slutligen, beslöt, morgonmål* (ruotsinruotsiksi *skäpbil, i själva verket, beslutade, frukost*). Parin vuosikymmenen aikana finlandismien määrä näyttäisi kuitenkin vähentyneen, minkä kirjoittaja tulkitsee johduttavan kielenhuollosta ja kieliassenteiden muutoksesta. Olisi mielenkiintoista, jos tätä havaintoa voisi pohtia myös pitäen silmällä muuta kirjoitetun kielen muutosta ja kielenhuollon vaikutusta. Merkitystä lieenee silläkin, minkäkielisiä haastateltavat ja muut tietolähteet ovat.

Suomenruotsalaisen kaunokirjallisuuden kysymyksiä tarkastelee kahdessa artikkelissaan Tandefelt. Ensimmäinen artikkeli ”Språkval i finlandssvensk skönlitterär prosa” on laaja katsaus monien kirjallisuudentutkijoiden tekemiin tutki-

muksiin. Tandefelt korostaa, ettei ole yhtä suomenruotsalaista kirjallisuutta, kirjailijaa tai kirjallista esitystapaa. Tämän osoittamiseksi hän kuvaa erityyppisiä kirjailijaprofiileja ja kielivalintoja. Kiinnostava ilmiö on kielten ja kielimuotojen yhdistäminen. Esimerkiksi Kjell Westö voi käyttää kirjoissaan suomea ruotsin seassa, sillä suomenruotsalaisen lukijan voi olettaa osaavan lukea suomea vaivatta. Mutta entäpä, kun teos käännetään suomeksi? Kääntäjän päänvaiva lisääntyy entisestään, kun käännöksellä on välitettävä sekä alueurteita että eri-ikäisten ja eritautiaisten ihmisten sisäistämiä kielinormeja.

Kustantamoiden toimintaa käsittelevässä artikkelissaan ”Författaren, förläggaren och språket” Tandefelt nostaa esiin kielen plurisentrisyyden eli sen, että kielen standardimuodot kehittyvät useassa keskuksessa – usean valtion alueella –, ja vertaa ruotsinkielisten kustantamoiden toimintaa muun muassa hollanninkielisiin. Hollannin kieltä käytetään sekä Belgiassa että Alankomaissa ja kielen standardimuoto määräytyy kahdessa kulttuurissa kuten ruotsin kielenkin. Artikkelissa on lisäksi hyödynnetty 30 suomenruotsalaisen kirjailijan haastatteluja.

Artikkelissaan ”Svenskspråkiga medier och finlandssvenska medievänor” viestinnätutkija László Vincze kuvailee suomenruotsalaista mediamaisemaa. Hän esittelee tilastotietoja radio- ja televisio-kanavien sekä lehtien määristä ja levi-keistä. Olisi ollut hienoa, jos käytössä olisi ollut aikasarjoja edes 50 vuoden ajalta; nyt luvut kertovat lähinnä tämän päivän tilanteesta, ja vain lehtien levikkiä koskevat lukusarjat kattavat edes tämän vuosituhatosen. Vaikka alueellista vaihtelua on, ruotsinkieliset valitsevat radiokanavat ja sanomalehdet mieluiten kielen perusteella eli suosien ruotsinkielisiä, mutta televisiota voi katsoa suomeksikin.

Anna Maria Gustafsson tarkastelee artikkelissaan ”Den finlandssvenska journalistens språkliga vardag” suomenruot-

salaisen toimittajan journalistista kieli-
maisemaa ja journalistien kielenhuoltoa.
Kielimaiseman kuvaus perustuu kysely-
tutkimukseen, jossa vastaajat muun
muassa arvioivat niin työssä kuin vapaa-
aikana käyttämiensä kielten määriä. Toi-
mittajien kielenhuoltokäytäntöjä selvitet-
tiin niin ikään kyselyllä, jossa vastaajat
saivat kommentoida kieltä ja kielenhuol-
toa sekä kuvailla kielikäsitteisiään. Mie-
lenkiintoinen tulos on esimerkiksi se, että
toimittajien työ- ja vapaa-ajan elämä on
ruotsinkielisempää kuin heidän lukijoi-
densa ja kuulijoidensa.

Gustafssonin toinen artikkeli ”De fin-
landssvenska journalisterna och språk-
värden” kuvaa, miten suomenruotsalaisen
median kielenhuoltokäytännöt ovat ke-
hittyneet. Muiden Pohjoismaiden tapaan
Kotimaisten kielten tutkimuskeskus alkoi
lähettää toimituksiin kielenhuoltokirjeitä
1980-luvulla. Pian toiminta kasvoi laajaksi
ja systemaattiseksi, ja nyt kieliasiantunti-
joiden järjestämä kielenhuolto kattaa koko
mediakentän ja käytössä on sanakirjoja,
hakuteoksia, ohjekirjeitä – kaikkia näitä
toki sekä painettuina että sähköisinä. Apu-
neuvoista paras on kuitenkin kollega: vai-
vaton, lähellä ja nopea. Artikkelin ei valaise
tarkemmin, millaisiin asioihin toimittajat
tarvitsevat neuvoja. Sen sijaan se käy hy-
vin selväksi, että toimitukset ja kustanta-
mot ylittä johtoa myöten ovat sitoutuneet
kielen ja tekstien huoltoon.

Median kieltä tarkastellaan myös luki-
joiden näkökulmasta. Tandefelt on koon-
nut toimitusten saamista spontaaneista
kielipalautteista katsauksen artikkeliin
”Läsare tycker till”. Palautteet voivat olla
yleisiä tyyliin ”onpas huonoa kieltä” tai hy-
vin tarkkarajaisia: ”Miksi sanotaan ruotsa-
laisittain *jultomte*, kun oikeasti pitäisi sa-
noa *julgubbe!*”

Kokoelman päätösartikkelissa ”Fors-
kare säger sitt” Tandefelt käy läpi suomen-
ruotsalaisen lehtikielen kehitystä sadan
vuoden ajalta. Tämä on kokoelman ainoa
kielenkäytön historiaa systemaattisesti

valottava artikkeli. Tandefelt on koonnut
yhteen monien tutkijoiden analyysyjä
lehtikielestä, finlandismeista ja kieliasen-
teista. Finlandismien rinnalle on ilmaan-
tunut yhä kasvava joukko anglismeja.
Päätössanoissa tutkija antaa lohdullisen
kuvan toimittajien työstä: ammattikirjoit-
taja osaa valita ilmaisuvälineensä ja käyt-
tää niitä.

Kieli koulussa ja yhteiskunnassa

Teossarjan osassa *Språk i skola och i sam-
hälle* käsitellään kieltä organisaatioiden
kontekstissa. Kirjoittajien joukossa on
kielitieteen ja kielenhuollon ohella asian-
tuntemusta monelta alalta: juridiikasta,
kasvatustieteestä, kansainvälisestä yritys-
toiminnasta, vieraiden kielten didaktii-
kasta ja markkinoinnista.

Johdannon lisäksi teoksessa on yh-
deksän artikkelia. Niissä kuvataan nel-
jää eri osa-alueita: koulu, viranomaistyö,
kääntäminen ja kieliasiantuntijuus sekä
elinkeinoelämä. Koulua koskevista ar-
tikkeleista ensimmäinen käsittelee kir-
joittamisen opetusta, toinen oppikirjoja.
Viranomaiskieltä ja lakitekstejä tarkastel-
laan kumpaakin omissa artikkeleissaan.
Kääntämiselle ja kieliasiantuntijuudelle
on molemmille omat artikkelinsa. Kolme
artikkelia käsittelee elinkeinoelämää ku-
kin omasta näkökulmastaan: kielivalin-
toja, englanninkielistymistä ja asiakas-
palvelun kieltä. Vaikka aiheita on paljon,
jää kuva yhteiskunnasta kapeaksi, mutta
rajansa kaikella; kielikylpyä, opettajan-
koulutusta, akateemista maailmaa, kielel-
lisiä oikeuksia, julkisten organisaatioiden
kielivelvoitteita ja monia muita kielen ja
yhteiskunnan rajapintoja voi käsitellä
muissakin yhteyksissä. Alkupään artik-
kelit kuvaavat selvästi suomenruotsalaisia
kielitalanteita, joissa julkisella vallalla on
mahdollisuus ohjailla kieltä. Kokoelman
loppupäätä kohti tarkastelu muuttuu glo-
baalimmaksi, monikielisemmäksi ja vai-
keammin säänneltäväksi.

Anna Slotte ja Liselott Forsman kuvaavat artikkelissaan ”Skriva av och skrivareget. Samtal om skrivande i den svenskspråkiga skolan i Finland” kirjoittamisen opetusta ja sitä, miten opettaja keskustelee oppilaiden kanssa teksteistä. Artikkeliksi voisi olla muuten yleinen kirjoittamisen pedagogiikkaa käsittelevä artikkeli, mutta teossarjan juonen mukaisesti siinäkin tulee vastaan suomenruotsin erityispiirre: opettaja kohtaa jatkuvasti tilanteita, joissa oppilas osaa ilmaista asian suomeksi mutta ei löydä sille ruotsinkielistä vastinetta.

Oppimateriaalien tarkastamista käsittelevä Monica Äikkään artikkeli ”Språkgranskning av finlandssvenska läromedel” on samoin yleisellä tasolla liikkuva kuvausta tekstien ymmärrettävyydestä, abstraktiotasosta ja koheesiosta. Äikäs kytkee aiheen kuitenkin suomenruotsalaisten oppikirjojen erityispiirteisiin, sillä suuri osa kirjoista on suomesta käännettyjä. Kääntämisen ja kielenhuollon lisäksi tarvitaan termien tarkistusta mutta myös lokalisoitua; lähtöteksteissä voidaan viitata suomenkielisiin teksteihin tai suomenkieliselle kulttuurille tuttuihin esimerkkeihin, mutta käännettyssä oppikirjassa tarvitaan suomenruotsalaiset ilmaukset.

Artikkelissaan ”Lagspråket” Sten Palmgren kuvaa lakikielen olemusta, kehitystä ja muutosta. Lakikielen on oltava ymmärrettävää, mutta saako käännetty kieli olla ymmärrettävämpää kuin alkuperäinen? Digitaalisuus tuo paljon hyvää ja helpotusta myös lainsäädäntötyöhön, mutta katkelmien kopiointi saattaa osoittautua peittolisen helpoksi, ja moni yksityiskohta jää tarkistamatta ja muokkaamatta.

Jannika Lassus kuvaa artikkelissaan ”Svenskt myndighetspråk i Finland” suomenruotsalaisen viranomaiskielen piirteitä. Toisaalta viranomaisten tekstien tulee noudattaa suomalaista hallintokulttuuria ja olla etäisiä ja vakavia. Toisaalta Ruotsista löytyisi hyviä malleja kie-

len selkeyttämiseen ja tekstien asiakaslähtöisyyteen. Artikkeliksi on hyödyllinen yleisjohtanto viranomaiskieleen, ja lukija jää odottamaan tarkempia kuvauksia erilaisista asiakaspalvelutilanteista ja erilaisten tekstien ominaislaadusta.

Toisessa artikkelissaan ”Översättning till svenska i Finland” Lassus kuvaa kääntäjän työskentelyä sekä julkisessa että yksityisessä organisaatiossa. Artikkeliksi on jälleen hyvä yleisjohtanto kääntämiseen, erilaisten tekstien vaatimuksiin ja kääntäjän työkaluihin. Yllättävää on, että kääntäjät turvautuvat mieluummin yleisiin internethakuihin kuin huolellisesti laadittuihin kielipankkien aineistoihin. Tämä antaa aiheen arvioida vaivalla rakennettujen pankkien merkitystä enemmän kuin kääntäjien toimintaa.

Rune Skogbergin artikkeli ”Att vara språkexpert i ett företag” käsittelee kielenhuoltajan työtä yritysmaailmassa. Hän kuvaa kielenhuoltajan ammattitaitoa; artikkelissa on luettelo noin 30 eri tehtävään suunnatusta tekstilajista, joiden parissa kieliammatillaisen on osattava toimia. Tämä koskee jokaista kielenhuoltajaa, mutta suomenruotsalaisen kieliasiantuntijan on osattava myös kääntää ja tarkistaa vastineita.

Wilhelm Barner-Rasmussen ja May Lönnholm kysyvät artikkelissaan ”Svenskan i finländskt näringsliv – till nytta eller till besvär?” hieman ironisesti, onko ruotsin kielestä hyötyä vai haittaa elinkeinoelämässä. Artikkelin aineistona on yritysten johtotasolle tehty kysely ruotsin kielen käytöstä. Aineiston perusteella kirjoittajat osoittavat ruotsin osaamisen hyötyjä ja puutteellisen kielitaidon haittoja. Uralla etenemiseen kielitaidolla on vaikutusta. Loppuluku tiivistää asian pidättyväisesti: ei ruotsia ole pakko osata, mutta on siitä paljon etua.

Barner-Rasmussen lähtee omassa, englanninkielistymistä koskevassa artikkelissaan ”När valet står mellan engelska och svenska” liikkeelle siitä, että eng-

lannin kieli on entistä vahvempi ja yleisempi. Mitä virkaa siis on ruotsilla (tai suomella!) Ruotsin ja Suomen keskinäisissä kauppayhteyksissä? Hän pohdii myös tulevaisuudennäkymiä: miten käy, kun sodanjälkeinen suomenkielinen sukupolvi jää eläkkeelle eivätkä uudet sukupolvet ole motivoituneita puhumaan ruotsia? Kysymys on relevantti, mutta Barner-Rasmussenin argumentti kouluikäisten kiinnostuksen puutteesta ei vakuuta. Olisikin tarpeen katsoa, miten yliopistoissa suhtaudutaan kielten opiskeluun. Jää myös pohdittavaksi, missä määrin on kyse yksilöiden valinnoista ja missä määrin organisaation omasta monikielisyttä tukevasta kulttuurista.

Kokoelman päättää Jonas Holmqvistin artikkeli ”Vad vill den finlandssvenska kunden? Om företagens språkval och om kundbeteende”, joka pohtii asiakaspalvelun kieltä. Holmqvist huomauttaa aiheellisesti, että kielilait eivät koske yksityistä sektoria ja että kaksikielisyttä on ylipäätään tarkasteltu liiaksi viranomaisnäkökulmasta. Hän laventaa näkökulman yhä lisääntyvään monikielistymiseen.

Sopii johdannoksi, ajantasaistukseksi ja syvennykseksi

Sekä *Språk i prosa och press* että *Språk i skola och samhälle* ovat toimivia kokonaisuuksia: artikkelit ovat järjestään tasavahvuisia ja toisiaan täydentäviä. Erinomaista on myös fokuksen tarkkuus, sillä teosten teemoista, kuten kääntämisestä, kielitaidosta ja tekstinhuollosta, nousee aina esiin jokin suomenruotsalainen erityispiirre. Suomenruotsalainen voi nähdä monet asiat toisin. Hän voi käyttää kahta kieltä rinnakkain, peilata käännoistä alkutekstiin, ottaa mallia milloin Ruotsista, milloin Suomesta ja niin edelleen.

Tai sitten hän voi luopua joko pakosta tai omasta aloitteestaan oman äidinkiellensä käytöstä.

Kokoelmien artikkelit ovat hyvin toimitettuja, ja ne tarjoavat myös aloittelevalle kielentutkijalle ja -huoltajalle hyödyllisiä johdatteluja kieleen ylipäätään, suomenruotsiin erityisesti ja jossain määrin myös Suomen kielitilanteeseen. Laajojen lähdeluetteloiden avulla pääsee aiheisiin syvemmälle. Kannustaisinkin jo ensimmäisen vuoden suomen ja ruotsin kielen opiskelijoita lukemaan teokset. Ne sopivat myös median, hallinnon ja juridiikan opiskelijoille. Luonnollisesti teoksissa on antia kokeneemmillekin lukijoille ja urallaan edenneille ammattilaisille; erityisesti uudet tilastot ja kyselyaineistot valaisevat suomenruotsin kokonaiskuvaa. Teossarja täydentyy vielä kahdella kirjoitetun kielen historiaa käsittelevällä osalla. Senkin jälkeen sarja saisi jatkua, sillä käsittelemättä jäävät muun muassa sosiaalinen media, digitaalisuus ja verkko maailma.

PIRJO HIIDENMAA
etunimi.sukunimi@helsinki.fi

Kirjoittaja on tietokirjallisuuden ja tietokirjoittamisen tutkimuksen professori Helsingin yliopistossa.

Lähteet

- IVARS, ANN-MARIE 2015: *Dialekter och småstadsspråk*. Svenskan i Finland – i dag och i går I:2. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland.
- TANDEFELT, MARIKA (toim.) 2015: *Grupp-språk, samspråk, två språk*. Svenskan i Finland – i dag och i går I:1. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland.